

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽¹⁾ jest zgodny z art. 17 oraz art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, względnie z art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanego dalej „protokołem dodatkowym nr 1 do EKPC”)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 15 czerwca 2011 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Gemeente Vlaardingen

(Sprawa C-299/11)

(2011/C 269/48)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Gemeente Vlaardingen

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 5 ust. 7 zdanie wprowadzające i lit. a) Szóstej Dyrektywy ⁽¹⁾ w związku z art. 5 ust. 5 oraz art. 11 część A zdanie wprowadzające ust. 1 i lit. b) tej dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że państwo członkowskie, w przypadku użycia przez podatnika nieruchomości do przeprowadzenia transakcji zwolnionych z podatku VAT, może dokonać poboru tego podatku, gdy:

- ta nieruchomość składa się obiektu (budowlanego) wzniesionego na własnej działce gruntu podatnika na jego zlecenie i za wynagrodzeniem przez stronę trzecią i
- ta działka gruntu była poprzednio używana przez podatnika do (tych samych) związanych ze działalnością jego przedsiębiorstwa celów, przy czym transakcje te stanowiły przedmiot zwolnienia z podatku VAT, a podatnik nie skorzystał jeszcze z żadnego odliczenia podatku VAT w odniesieniu do tej działki gruntu,

co skutkuje tym, że ta działka gruntu (jej wartość) zostaje uwzględniona dla celów poboru podatku VAT?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-202/09 Deichmann SE przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 20 czerwca 2011 r. przez Deichmann SE

(Sprawa C-307/11 P)

(2011/C 269/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Deichmann SE (przedstawiciel: adwokat O. Rauscher)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-202/09;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 kwietnia 2009 r. w sprawie R 224/2007-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu, oddalającemu skargę wnoszącego odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 kwietnia 2009 r., odrzucającej zgłoszenie graficznego znaku towarowego, przedstawiającego wygięty pasek z przerywanymi liniami przy brzegach. Zgłaszający zabiegał o ochronę znaku dla towarów z klas 10 („obuwie ortopedyczne”) i 25 („obuwie”) porozumienia nicejskiego dotyczącego klasyfikacji towarów i usług.

Wnoszący odwołanie twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 207/2009”).

Wnoszący odwołanie uważa, że u podstawy jej wydania leży błędne założenie, że sama możliwość, względnie prawdopodobieństwo używania tego znaku w sposób pozbawiający go charakteru odróżniającego są wystarczające dla zakwestionowania charakteru odróżniającego znaku towarowego w całości. W rzeczywistości podstawa odmowy rejestracji dotycząca braku odróżniającego charakteru nie ma zastosowania jednak już wtedy, gdy istnieje możliwość używania go w sposób nie pozbawiający go charakteru odróżniającego, która nie jest mało prawdopodobna. W przekonaniu wnoszącego odwołanie wynika to z porównania art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 z brzmieniem art. 7 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia i stanowi ostatnio potwierdzoną zasadę orzecznictwa niemieckich Bundesgerichtshof i Bundespatentgericht.